

ti hledání drahokamů na území celého vědomství.

Během plnění tohoto úkolu se Pavel Bláha a jeho lidé zapojují do vyšetřování vraždy pražských kupců, ke které došlo v Českém Dubu.

Je tomu přesně rok, co se na Rabštejně křtila kniha tohoto spisovatele, který řadu let působil v Kostelci nad Orlicí v pozici učitele na místní střední škole. Tehdy slíbil, že se hned pustí dalšího psaní. A výsledek? Nová kniha je tu. Nese název „Poslední haltýř“.

Křest knihy proběhne na Rabštejně ve středu 30. října od 17.30 hodin.

Během příjemného podvečera se v poutavém vyprávění dozvíte mnoho zajímavostí. Nejen o vzniku knihy, ale též o reáliích zmíněné doby. Součástí večera bude i autogramiáda autora. Rychnovský deník přináší rozhovor s tímto zajímavým spisovatelem.

Nejedená se o vaši první knihu.

Kolik knih jste již napsal?

Co se týče beletrie, tak vlastně jen tři: Smrt panského pisáře, Hledání Čtyřokého a Poslední haltýř. Dříve jsem se věnoval regionálním dějinám – vznikla tak řada populárně-naučných publikací, jež jsou vždy věnovány konkrétní obci. Skromné monografie v

rozsahu 50 až 100 stran mají: Uhrinovice (1987), Černíkovi-lice (1989), Voderady (1999), Lično (2005) a Hřibiny-Ledská (2009). V roce 2000 se mi podařilo pro sdružení obcí kolem Přepych vydat knížku nazvanou Vyprávění o dřívěnské vodě. Kromě toho vyšly četné tanky určené pro výuku dějepisu – mám na mysli tituly Toulky pravěkem Podorlicka (1989, spolu s Jiřím Militkým) a Výpravy za starými listinami (1990). Úplně první samostatná publikace ovšem spatřila světlo světa už v roce 1984.

Nesla název František Martin Pelcl a jeho rodný Rychnov. Tenkrát se v okresním městě konala vědecká konference u příležitosti 250. výročí narození tohoto významného národního buditele. Brožurka mi vynesla mimořádnou dovolenou z vojny a já si na té konferenci připadal v unifor-
mě četare-absolventa strašlivě důležitý... Tyhle pocity ovšem patří k mládí a nor-
málního člověka naštěstí během let přejdou.

Knihla „Poslední haltýř“ je sou-

části trilogie. Co Vás vedlo k napsání dalšího historického románu? Co bylo hlavním impulsem?

Sám nevím. Měl jsem pocit, že jsem prvním dvěma knížkám chybil ukončení. Impuls? Těžko říct. Někdo renovuje stará auta, jiný člověk maluje obrazy. Ve výčtu bychom mohli dlouho pokračovat.

Proč to ti lidé dělají? Prostě je to baví a je jim během té činnosti dobře. To bude asi ono.

Jak dlouho trvalo napsání této knihy?

Přibližně rok. V době, kdy vyšlo Hledání Čtyřokého, byla na světě zhruba polovina rukopisu. Někdy v dubnu již text začali číst moji nejbližší přátelé, maminka, potom obě dcery a nakonec manželka. Vychytávala se různá nedopatření. Treba chybějící nebo špatně napsané uvozovky. Diskuze kolem interpunkce jsou bezva zážitek. Došlo i na větné rozbory... Právě jsem Vám prozradil, jak pracuje redakce stojící za vydáním knížky. Čím více očí rukopis vidí, tím lépe.

Odkud čerpáte inspiraci?

Opravdu nevím. Prostě dostanete nápad. Když člověka kupodivu něco napadne, musí si to okamžitě poznamenat. Treba uprostřed noci. Tohle tajemství mi kdysi sdělil pan docent Karel Štefek, moudrý člověk a filozof. Učil na katedře historie královéhradecké pedagogické fakulty.

Ve svých románech se opíráte o historická fakta a data. Všechny postavy jsou pravdivé? Vyskytuje se během děje vymyšlený příběh?

Historická beletrie odjakživa staví na vymyšlených příbězích. Vtip je v tom, že autor musí děj věrohodným způsobem zasadit do určité doby a na reálná místa. Významné osobnosti, které v románu vystupují, musí být nejen vykresleny pravdivě, ale je třeba, aby se v dané době skutečně vyskytovaly na popisovaných místech. Jakmile vás čtenář jednou nachytá „na švestkách“, už vám nebude věřit. Z postav, které rozehrávají děj Posledního haltýře, je kromě Albrechta z Valdštejna

ho dílu se přesouvá do Českého ráje. Co bylo hlavním impulzem k tomuto rozhodnutí?

Nejde jen o Český ráj. Centrem děje je Český Dub, příběh čtenáře zavede také na panství Pecka, kde bývaly zlaté doly. Impulz? Ta místa byla součástí obrovského Valdštejnova dominia, jsou nádherná a přitahují mě.

Během naší předchozí konverzace jste se zmínil, že velice rád navštěvujete popisovaná místa ve svých knihách osobně.

Na gymnáziu jsme měli vynikajícího třídního učitele, pana Františka Tesate, jenž nás zároveň učil ruskému jazyku. K tomu tehdy patřilo, na rozdíl od dnešní hanebné praxe, seznámení s klasickou literaturou. Pan profesor nám vyprávěl o tom, jak Lev Nikolajevič Tolstoj přistupoval ke svému stěžejnímu dílu Vojna a mír. Místa, o nichž chtěl psát, osobně navštívil, a třeba i opakovaně. Proto jsou například pasáže popisující bitvu u Slavkova tak věrohodné. Ta dávná hodina ruštiny se mi vryla do paměti. Snažím se proto postupovat podobně. Co bylo dobré pro velkána světové literatury, musí být přece více než dobré i pro někoho, kdo se pokouší

Nevím, i když učím mimo jiné češtinu a ruštinu. Asi to nějak funguje, ale netuším jak.

Upřímně řečeno, různí vykladači literárních děl mi šli na nervy už během vysokoškolského studia a tento stav mýslu u mne přetrvává. Odhalování nitra, myšlenek a postojů autora – zní to hezky, ale na kloudnou odpověď se bohužel nezmůžu...

Bude přímé pokračování trilogie? Na co se mohou čtenáři nyní těšit?

Přímé pokračování v mém případě nebude. Trilogie je trilogie. Tři knížky a dost. Navíc se celá odehrává v roce 1628 a ten třetí dílem skončil. Momentálně zpracovávám publikaci jedné obce na pomezí rychnovského a ústeckoorlického okresu a mám s tím spoustu starostí. Jeden beletristický pokus plánuji, ale nebudu s ním pospíchat. Zatím mohu jen prozradit, že půjde o historický román, tentokrát bez detektivní zápletky. Doba opět valdštejnská, místa děje rozličná. Hlavní postava reálná, historicky významná, osudů přepestřých, těsně spjatá s Podorlickem...

Marta Klimešová